

Vörösmarty. 1850

I

A cserjés börtönrácsba horgad.
Már negyedik napja virrasztok
s nézem, az úton hogy vonulnak
szürkületté fakult parasztok.

Hogy hozzámvénült ez az ország!
Elerőtlenedtek a fák.
Ó, erdők, falvak, ki parancsolt
vigyázzban állnotok tovább?

Dereng a kút rancos vize:
garasra préselt unalom.
Nézek rá, mint a semmibe,
melyen még gyűrűzik dalom.

És megszállják az eget szürke
egyenkabátos fellegek...
Hogy hozzámvénuült Magyarország!
Erdők, fák, falvak, emberek.

II

Zsandárköpenyként gyűretik
a víz a szélben, – nádasok
őrláncai állják körül
a benne bújdosó napot.

E tó az ég kifolyt szeme
vagy Istené. Továbbmegyek.
A réten prokrusztész-kaszával
egyformára nyesett füvek...

Nyesettek? Így nőnek. Miért is

képzelsz oda erőszakot,
hol gyomként teremnek a bátrak,
s pipacsszínük is átkozott.

E tájhoz hozzáöregedni
lehet csak. Ráncos az idő.
Bánatunk üres szemgödör – hiába
néz farkasszemet vélünk a jövő.

(A Baka István művei. Versek című kötetből.)

[← Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal →](#)